

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

Διαδικασία Εκούσιας Δικαιοδοσίας

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 5/2017

ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΚΘΕΣΗΣ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΚΛΗΣΗΣ

ΕΚΟΥΣΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Αργυρώ Κίτσου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Ελένη Κολοβού, Πρωτοδίκη και Γεώργιο Παπαβασιλείου, Πρωτοδίκη-Εισηγητή και από τη Γραμματέα Βασιλική Πατσιά.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 13 Φεβρουαρίου 2017, για να δικάσει την υπόθεση:

ΤΗΣ ΚΑΛΟΥΣΑΣ-ΑΙΤΟΥΣΑΣ: 1) του και της, συζ., κατοίκου Αγρινίου (οδός αρ. ...), με Α.Φ.Μ. (Δ.Ο.Υ. Αγρινίου), η οποία παραστάθηκε μετά της πληρεξούσιας της δικηγόρου Κωνσταντίνας Γιάννου, που κατέθεσε προτάσεις,

Η ΑΙΤΟΥΣΑ ζητά να γίνει δεκτή η από 15-6-2016 αίτησή της που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό έκθεσης κατάθεσης/2016 γράφτηκε στο πινάκιο και προσδιορίστηκε να συζητηθεί για τη δικάσιμο της 10-10-2016. Επί της αίτησης αυτής εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 729/20-12-2016 οριστική απόφαση του ως άνω Δικαστηρίου με την οποία η υπόθεση παραπέμφθηκε ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου. Ήδη, με την από 22-12-2016 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης/2016 κλήση της καλούσας-αιτούσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου επαναφέρεται προς συζήτηση η υπόθεση, η οποία προσδιορίστηκε και γράφτηκε στο πινάκιο για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης, η πληρεξούσια δικηγόρος της αιτούσας, αφού ανέπτυξε τους ισχυρισμούς της, ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέροντα στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις, που κατέθεσε.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 23 παρ. 1 ΑΚ, οι ουσιαστικές προϋποθέσεις για τη σύσταση της υιοθεσίας, η οποία περιέχει στοιχεία αλλοδαπότητας ως προς τα υποκείμενα αυτής, ρυθμίζονται από το δίκαιο της ιθαγένειας του κάθε μέρους (ΑΠ 2084/2009). Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι σε περίπτωση που ο υιοθετών και ο υιοθετούμενος έχουν διαφορετική ιθαγένεια, για τον καθορισμό των ουσιαστικών προϋποθέσεων της υιοθεσίας, εφαρμόζεται για τον καθένα το δίκαιο της δικής του ιθαγενείας (επιμεριστικό σύστημα), με την επιφύλαξη ότι οι εφαρμοστέες διατάξεις του αλλοδαπού δικαίου δεν προσκρούουν στα ημεδαπά χρηστά ήθη ή τη δημοσιά τάξη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 33 ΑΚ (ΠΠΡ ΘΕΣΣ 1453/2007). Περαιτέρω, κατά το Βουλγαρικό δίκαιο, η υιοθεσία ρυθμίζεται από τον Οικογενειακό Κώδικα του 2009, ο οποίος τροποποίησε τον Βουλγαρικό Κώδικα περί οικογένειας της 18ης Μαΐου 1985, όπως αυτός ίσχυσε μετά την τελευταία τροποποίηση του 2007. Ειδικότερα, ο Βουλγαρικός Οικογενειακός Κώδικας, προβλέπει δύο είδη υιοθεσίας α) την απλή και β) την πλήρη, στην περίπτωση του ο υιοθετούμενος είναι τέκνο αγνώστων γονέων ή οι γονείς του έχουν προηγουμένως συναινέσει στην πλήρη υιοθεσία ή έχουν εγκαταλείψει το τέκνο τους σε ίδρυμα και δεν το έχουν αναζητήσει επί έξι μήνες από τότε που θα έπρεπε να το έχουν παραλάβει από το ίδρυμα σύμφωνα με το Νόμο περί Προστασίας των Τέκνων (όρθρο 100 παρ. 1). Η πλήρης υιοθεσία δημιουργεί μεταξύ του υιοθετούμενου και των κατιόντων του αφενός και του υιοθετούντος και των συγγενών του αφετέρου, νομικό καθεστώς όμοιο με εκείνο που υφίσταται μεταξύ ενός τέκνου και των εξ αίματος συγγενών του, ενώ τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις του υιοθετούμενου και των κατιόντων του έναντι των εξ αίματος συγγενών του διακόπτονται (άρθρο 101 του Βουλγαρικού Οικογενειακού Κώδικα). Η απλή υιοθεσία δημιουργεί σχέσεις συγγένειας μόνο μεταξύ του υιοθετούντος και του υιοθετούμενου και των κατιόντων του τελευταίου, ενώ τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις του υιοθετούμενου και των κατιόντων του έναντι των εξ αίματος συγγενών του παραμένουν (άρθρο 102 του ως άνω Κώδικα). Ωστόσο, στην Ελλάδα ο θεσμός της υιοθεσίας ανηλίκων αποτελεί κοινωνικό θεσμό πρόνοιας, με αποστολή τη βελτίωση της θέσης των υιοθετούμενων παιδιών, την παροχή δυνατότητας ομαλής ψυχοπνευματικής ανάπτυξής τους σε ένα υγιές κοινωνικό περιβάλλον, με πλήρως διασφαλισμένα τα δικαιώματα και τα συμφέροντά τους και την ενσωμάτωσή τους σε μια οικογένεια, η οποία, από την άποψη των εννόμων συνεπειών, δεν διαφέρει από την πραγματική οικογένεια, στην υποκατάσταση της οποίας αποβλέπει. Για το λόγο αυτό, βάσει του άρθρου 1561 ΑΚ, το οποίο καθορίζει τις συνέπειες τέλεσης της υιοθεσίας ανηλίκων, το ανήλικο θετό τέκνο εξομοιώνεται πλήρως με γνήσιο κατιόντα του θετού γονέα, εντάσσεται στην οικογένεια του τελευταίου, έχοντας έναντι του θετού γονέα και των συγγενών του όλα

τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τέκνου γεννημένου σε γάμο και ταυτόχρονα διακόπτονται οι δεσμοί του με τη φυσική του οικογένεια. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, εφόσον στην ελληνική έννομη τάξη αναγνωρίζεται μόνον η πλήρης υιοθεσία ανηλίκων (Φουντεδάκη, Υιοθεσία, έκδ. 1998, σελ. 45 - 46, Βαθρακοκοίλη, ΕρΝομΑΚ, τ. Ε', έκδ. 2004, υπ' αρθ. 1561, αρ. 2), η προαναφερθείσα διάταξη του Βουλγαρικού Οικογενειακού Κώδικα περί απλής υιοθεσίας δεν εναρμονίζεται προς τον κρατούντα βιοτικό ρυθμό στην Ελλάδα και δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής, διότι προσκρούει ευθέως στην ελληνική δημόσια τάξη (ΠΠΡ ΑΘ 1313/2006). Αντ' αυτής, εφαρμόζονται για τη ρύθμιση της βιοτικής σχέσης, που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της, άλλοι ανάλογα με την περίπτωση, κατάλληλοι κανόνες της ίδιας *lex causae* και ελλείψει αυτών, κανόνες της *lex fori* (ΠΠΡ ΘΕΣΣ 1453/2007). Περαιτέρω, κατά τα οριζόμενα στο Βουλγαρικό δίκαιο: 1) επιτρέπεται μόνον η υιοθεσία ανηλίκων, δηλαδή προσώπων που: δεν έχουν συμπληρώσει το 18ο έτος της ηλικίας τους (άρθρο 77 παρ. 1 Βουλγαρικού Οικογενειακού Κώδικα), 2) μεταξύ υιοθετούντος και υιοθετούμενου τέκνου πρέπει να υπάρχει διαφορά ηλικίας τουλάχιστον 15 ετών (άρθρο 79) εκτός εάν ένας των συζύγων υιοθετεί το βιολογικό τέκνο του άλλου ή το τέκνο υιοθετηθεί συγχρόνως ή διαδοχικώς από συζύγους και σ ένας από αυτούς έχει τη νόμιμη διαφορά ηλικίας, 3) η υιοθεσία τελείται με (δικαστική απόφαση και επιτρέπεται μόνον αν είναι προς το συμφέρον του υιοθετούμενου (άρθρο 97 παρ. 2), 4) για το κύρος της υιοθεσίας απαιτείται η συγκατάθεση των βιολογικών γονέων του υιοθετούμενου, εφόσον είναι έφηβοι, του συζύγου του υιοθετούντος και του υιοθετούμενου, καθώς και του ίδιου του υιοθετούμενου, αν έχει συμπληρώσει το 14ο έτος της ηλικίας του (άρθρο 89 παρ. 1). Μάλιστα, η συναίνεση της μητέρας δεν μπορεί να δοθεί πριν από την πάροδο τριάντα ημερών από τη γέννηση του τέκνου (άρθρο 89 παρ. 2). Η συναίνεση των ως άνω προσώπων δίδεται με αυτοπρόσωπη παράσταση στο δικαστήριο ή εγγράφως ενώπιον συμβολαιογράφου, που βεβαιώνει την υπογραφή του συναινούντος, είτε με αντιπρόσωπο, που είναι εφοδιασμένος με ειδικό πληρεξούσιο (άρθρο 91 παρ. 2). Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη του ανωτέρω κώδικα, για την υιοθεσία Βούλγαρου υπηκόου από αλλοδαπό, αφενός μεν απαιτείται σύμφωνη γνώμη του αρμόδιου κρατικού οργάνου και αφετέρου, επιβάλλεται η τέλεση της υιοθεσίας να γίνει από Βουλγαρικό δικαστήριο. Ωστόσο, κατά την κρίση του δικαστηρίου τούτου, οι τελευταίοι δύο (2) όροι του παραπάνω Βουλγαρικού Κώδικα, οι οποίοι περιορίζουν ουσιαστικά τη δυνατότητα υιοθεσίας ανηλίκων Βουλγαρικής ιθαγένειας, αποτελούν διαδικαστικές και όχι ουσιαστικές προϋποθέσεις τέλεσης της υιοθεσίας και συνεπώς, δεν καλούνται, μέσω του άρθρου 23 παρ. 1 ΑΚ, σε εφαρμογή (ΠΠΡ ΘΕΣΣ 1453/2007). Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1544 ΑΚ, όπως ισχύει σήμερα, «Αυτός που υιοθετεί ανήλικο πρέπει να είναι μεγαλύτερος από τον υιοθετούμενο τουλάχιστον κατά δεκαοκτώ, αλλά όχι περισσότερο από πενήντα χρόνια. Ο περιορισμός της ηλικίας δεν ισχύει για εκείνον από τους συζύγους που επιθυμεί να υιοθετήσει τέκνο, που υιοθετείται ή που έχει ήδη υιοθετηθεί από το σύζυγο του. Σε περίπτωση υιοθεσίας τέκνου του συζύγου, καθώς και αν συντρέχει σπουδαίος λόγος, το δικαστήριο μπορεί να επιτρέψει την υιοθεσία και όταν υπάρχει διαφορά ηλικίας μικρότερη, αλλά όχι κάτω των δεκαπέντε ετών». Με την ανωτέρω διάταξη τάσσεται ως προϋπόθεση της υιοθεσίας η διαφορά ηλικίας μεταξύ αυτού που υιοθετεί και αυτού που υιοθετείται, η οποία

προσδιορίζεται μεταξύ ενός ελάχιστου ορίου δεκαοκτώ ετών και ενός μεγίστου πενήντα ετών. Η θέσπιση κατώτατου και ανώτατου ορίου διαφοράς επιβλήθηκε από ηθικούς και κοινωνικούς λόγους, για την ομαλή πορεία της υιοθεσίας, με την ύπαρξη ενός γονέα ηλικιακά ώριμου και ακμαίου και επιπρόσθετα, ως προς το ανώτατο όριο διαφοράς, με τη δικαιολογία ότι οι θετοί γονείς με μεγάλη ηλικία δεν παρέχουν τα εχέγγυα για την ομαλή ανατροφή του τέκνου. Η δικαιολογία, ωστόσο, ως προς το τελευταίο, θα ήταν συνεπής και αρκετή, αν εκφραζόταν και μόνο μέσα από τη ρύθμιση του άρθρου 1543 του ΑΚ, που θέτει ανώτατο όριο ηλικίας του υιοθετούντος το εξηκοστό έτος, χωρίς να χρειάζεται ένας επιπλέον φραγμός για την τέλεση της υιοθεσίας, σε περίπτωση μάλιστα που αυτή αποβλέπει αποδεδειγμένα στο συμφέρον του υιοθετούμενου τέκνου. Η υιοθεσία άλλωστε, πρέπει πάντοτε να αποβλέπει στο συμφέρον του υιοθετούμενου, σύμφωνα με τη ρητή διάταξη του άρθρου 1542 εδ. 2 του ΑΚ και με γνώμονα την τελευταία αυτή διάταξη, που αποτελεί την προμετωπίδα του περί υιοθεσίας κεφαλαίου του Αστικού Κώδικα, πρέπει να ερμηνεύονται και όλες οι διατάξεις που ακολουθούν, επομένως και αυτή του ως άνω άρθρου 1544 του ΑΚ, η οποία, ως προς τη θέσπιση του ανώτατου ορίου διαφοράς, δεν θα πρέπει να ερμηνεύεται αποκομμένη, αλλά σε συνδυασμό με τη γενική αρχή της προστασίας του συμφέροντος του τέκνου. Πρέπει να σημειωθεί, επιπλέον, ότι στο άρθρο 8 παρ. 3 της Διεθνούς Σύμβασης, που υπογράφηκε, στις 24-4-1967, από τα κράτη - μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης στο Στρασβούργο και κυρώθηκε στη χώρα μας με το Ν. 1049/1980, αποκτώντας έτσι αυξημένη τυπική ισχύ έναντι του εσωτερικού νόμου (άρθρο 28 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος), γίνεται λόγος για μη πλήρωση των προϋποθέσεων της υιοθεσίας στην περίπτωση που η διαφορά ηλικίας μεταξύ υιοθετούντος και υιοθετούμενου είναι μικρότερη από την ηλικία που συνήθως χωρίζει τους γονείς από τα τέκνα τους. Η διαφορά όμως ηλικίας κατά τη σύμβαση, και μάλιστα η κατώτατη, δεν αποτελεί «προϋπόθεση» της υιοθεσίας αλλά «κριτήριο», για το πότε η υιοθεσία εξυπηρετεί το συμφέρον του υιοθετούμενου, αλλά και τη δημόσια τάξη, η οποία διασφαλίζεται όταν με τη διαφορά μιας «πλήρους ήβης», που είναι το ελάχιστο όριο για την τεκνογονία, επιτυγχάνεται η απομίμηση της φύσης. Το ανώτατο, αντίθετα, όριο διαφοράς ηλικίας δεν αποτελεί κατά τη σύμβαση «κριτήριο», που να διασφαλίζει το συμφέρον του υιοθετούμενου, όπως ισχύει και στα δίκαια των περισσότερων ευρωπαϊκών χωρών (άρθρα 265 Ελβετικού ΑΚ, 1713 Γερμανικού ΑΚ, 344 Γαλλικού ΑΚ), αλλά ούτε και επιτάσσεται από λόγους δημόσιας τάξης. Επομένως, το ανώτατο όριο διαφοράς ηλικίας, που δεν αποτελεί κριτήριο κατά τη σύμβαση, αλλά ούτε και επιτάσσεται από λόγους δημόσιας τάξης, πρέπει ως επιλογή του εσωτερικού νομοθέτη να συμπορεύεται προς τους ορισμούς των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης, δηλαδή η υιοθεσία πρέπει να διασφαλίζει το συμφέρον του ανηλίκου. Επομένως, ενόψει των ανωτέρω, όταν το συμφέρον του ανηλίκου επιτάσσει επιμήκυνση του ανώτατου ορίου διαφοράς ηλικίας, αυτό πρέπει να επιμηκύνεται κατά την ίδια ποσοστιαία αναλογία που μειώνεται το ελάχιστο όριο διαφοράς ηλικίας. Υπό το πνεύμα αυτό, το ανώτατο όριο διαφοράς ηλικίας της διάταξης του άρθρου 1544 εδ. α' του ΑΚ έχει σχετική και επιβοηθητική σημασία και δεν πρέπει να ερμηνευθεί, ως αυστηρή προϋπόθεση της υιοθεσίας, ούτε να θεωρηθεί ότι καθιερώνει απαράβατο τυπικό κώλυμα υιοθεσίας, ιδίως δε όταν η τελευταία

γίνεται με την τήρηση του ανώτατου ορίου ηλικίας του υιοθετούντος, που επιβάλλεται από τη διάταξη του άρθρου 1543 του ΑΚ και συντρέχει σπουδαίος λόγος για να πραγματοποιηθεί, που βέβαια δεν είναι άλλος από την όσο γίνεται πιο άρτια εξυπηρέτηση του συμφέροντος του υιοθετουμένου, καθόσον στην ημεδαπή έννομη τάξη το ενδιαφέρον σχετικά με το θεσμό της υιοθεσίας έχει επικεντρωθεί στο συμφέρον του υιοθετουμένου ανήλικου τέκνου και στην παροχή δυνατότητας σ' αυτό να μεγαλώσει σε ένα οικογενειακό περιβάλλον με ανάπτυξη σχέσεων στοργής και αφοσίωσης, με σωστή ηθική και πνευματική διαπαιδαγώγηση και με ομαλή εξέλιξη της προσωπικότητας του (ΕΦ ΘΕΣΣ 543/2013).

Με την υπό κρίση αίτηση, η αιτούσα ζητά να κηρυχθεί θετό τέκνο της, το ανήλικο αβάπτιστο άρρεν φυσικό τέκνο της άγαμης (.....), Βουλγαρικής υπηκοότητας και του συζύγου της του, που γεννήθηκε στην Αθήνα την 23-4-2016 και του οποίου την πατρότητα έχει εκούσια αναγνωρίσει ο σύζυγός της, δυνάμει συμβολαιογραφικού εγγράφου, καθώς η υιοθεσία είναι προς το συμφέρον του ως άνω ανηλίκου.

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η υπό κρίση αίτηση παραδεκτά και αρμόδια φέρεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, κατά την προκείμενη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρα 18, 739, 740 παρ. 1, 748 παρ. 2 και 800 παρ. 1 ΚΠολΔ, όπως ίσχυαν με το ν. 4335/2015) και είναι ορισμένη και νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1542, 154/3, 1544, 1546, 1549, 1550, 1551, 1552 εδ. ε', 1557, 1558, και 1562 ΑΚ, καθώς και στα άρθρα 77, 79, 89, 91, 97, 101, 102 του Νέου Οικογενειακού Κώδικα της Βουλγαρίας, ο οποίος ισχύει από 1-10-2009, που εφαρμόζονται στην προκειμένη περίπτωση ως προς το υιοθετούμενο, σύμφωνα με το άρθρο 23 ΑΚ, το οποίο έχει και την Βουλγαρική υπηκοότητα, την οποία απέκτησε λόγω της ιθαγένειας της φυσικής του μητέρας και του ισχύοντος στη Βουλγαρία συστήματος της εξ αίματος κτήσης της Βουλγαρικής ιθαγένειας (*ius sanguinis*), ενώ ως προς την αιτούσα, η οποία έχει την Ελληνική ιθαγένεια, καλούνται σε εφαρμογή οι διατάξεις για την υιοθεσία του ΑΚ. Πρέπει επομένως, η υπό κρίση αίτηση να ερευνηθεί περαιτέρω, για να κριθεί εάν είναι βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, δεδομένου ότι για το παραδεκτό αυτής έχει τηρηθεί η προδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 748 παρ. 2 ΚΠολΔ, με την κοινοποίηση αντιγράφου της κρινόμενης αίτησης στον αρμόδιο Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αγρινίου (βλ. την υπ' αριθμ. 2.984Γ/30-12-2016 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αγρινίου ...) και έχει κατατεθεί στο παρόν Δικαστήριο, όσον αφορά στην αιτούσα υποψήφια θετή μητέρα η έκθεση κοινωνικής έρευνας (άρθρο 1557 ΑΚ), η οποία απαιτείται και στις διακρατικές υιοθεσίες (Κουνουγέρη - Μανωλεδάκη, Οικογενειακό Δίκαιο, τομ II, σελ, 323), ενώ η αντίστοιχη-έκθεση κοινωνικής έρευνας για την φυσική μητέρα του προς υιοθεσία τέκνου δεν έχει συνταχθεί, χωρίς ωστόσο, το γεγονός αυτό να εμποδίζει την πρόοδο της δίκης, καθώς αφενός μεν το πόρισμα της σχετικής έκθεσης δεν είναι δεσμευτικό για το δικαστήριο αλλά συνεκτιμάται από αυτό (ΠΠΡ ΑΘ 912/2005 ΝοΒ 2006.1029), αφετέρου δε τόσο η ύπαρξη και το

περιεχόμενο της τελευταίας δεν συνιστούν όρο ή προϋπόθεση της αιτούμενης υιοθεσίας (Π Π Ρ ΘΕΣΣ 2813/2007). Τέλος, από τα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά του παρόντος Δικαστηρίου, αποδεικνύεται ότι για την υιοθεσία του ανηλίκου συνήνεσε αυτοπρόσωπα ενώπιον του ακροατηρίου η αιτούσα θετή μητέρα/την ίδια δε συναίνεση έδωσε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και ο φυσικός πατέρας του τέκνου και σύζυγος της αιτούσας, ενώ η συναίνεση της φυσικής μητέρας του τέκνου θεωρείται ότι αναπληρώνεται (άρθρο 1552 εδ, ε'), καθώς με τα υπ' αριθμ. ... /10-5-2016 και ... /27-7-2016 ειδικά πληρεξούσια της Συμβολαιογράφου Αθηνών ... δήλωσε ότι αναθέτει αποκλειστικά την επιμέλεια και ανατροφή του φυσικού τέκνου της με σκοπό την υιοθεσία στην οικογένεια του φυσικού πατέρα αυτού και συζύγου της αιτούσας, δεδομένου ότι έχουν συμπληρωθεί τρεις μήνες από τη γέννηση του ανηλίκου (άρθρα 1551 και 1550 ΑΚ και 89 παρ. 2 Οικογενειακού Κώδικα Βουλγαρίας, που προβλέπει κατώτερο όριο τις τριάντα ημέρες).

Από την ένορκη κατάθεση της μάρτυρα της αιτούσας, που περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημοσίας συνεδρίασης αυτού του Δικαστηρίου και από όλα τα έγγραφα που η αιτούσα νόμιμα προσκομίζει αποδείχθηκαν τα ακόλουθα περιστατικά: Ο ... του ... και η αιτούσα ... του ... τέλεσαν νόμιμο θρησκευτικό γάμο την ...-...-... στον Ι.Ν., από τον οποίο δεν απέκτησαν τέκνα (βλ. την υπ' αριθμ./..../...-...-... ληξιαρχική πράξη γάμου της Ληξιάρχου του Δήμου Αγρινίου και το υπ' αριθμ. πρωτ,/23-5-2016 πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης του Δήμου Αγρινίου). Κατά τη διάρκεια της έγγαμης συμβίωσης του με την αιτούσα, ο ... διατηρούσε εξωσυζυγική σχέση με την ... (...) από την οποία απέκτησαν ένα άρρεν τέκνο, που γεννήθηκε στην Αθήνα την 23-4-2016, το οποίο ο ... αναγνώρισε ως γνήσιο τέκνο του, δυνάμει του υπ' αριθμ. .../10-5-2016 συμβολαίου αναγνώρισης εκτός γάμου τέκνου της Συμβολαιογράφου Αθηνών Το ανωτέρω τέκνο λίγες ημέρες μετά τη γέννησή του η φυσική του μητέρα το παρέδωσε αβάπτιστο στον φυσικό του πατέρα και στην αιτούσα σύζυγό του με σκοπό την υιοθεσία, αναθέτοντάς τους, έως την ολοκλήρωση της διαδικασίας της υιοθεσίας, την επιμέλειά του, δυνάμει των υπ' αριθμ. 2.574/10-5-2016 και 2.772/27-7-2016 συμβολαιογραφικών πράξεων της Συμβολαιογράφου Αθηνών Ευαγγελίας Καρύδη. Έκτοτε, η αιτούσα και ο σύζυγος της φροντίζουν το ανήλικο με τον προσήκοντα τρόπο, έχουν αφοσιωθεί με αγάπη, τρυφερότητα και υπευθυνότητα σε αυτό, μεριμνούν για την ανατροφή του, καλύπτουν το σύνολο των αναγκών του, λειτουργώντας ως μια οικογενειακή ενότητα και μεταξύ τους έχει αναπτυχθεί ισχυρός συναισθηματικός δεσμός αγάπης και αφοσίωσης.

Περαιτέρω, η αιτούσα, νόμιμη σύζυγος του φυσικού πατέρα του τέκνου, έχει την ελληνική ιθαγένεια, είναι ηλικίας 54 ετών περίπου (γεννηθείσα το έτος 1963), επομένως, έχει συμπληρώσει τα τριάντα έτη και δεν υπερβαίνει τα εξήντα (άρθρο 1543 ΑΚ), ενώ, σύμφωνα με τα προαναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, η κατά τέσσερα έτη περίπου υπέρβαση του ορίου διαφοράς ηλικίας που το άρθρο 1544 ΑΚ ορίζει μεταξύ

του υιοθετούντος και του υιοθετούμενου, δεν αποτελεί, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, κώλυμα για την υιοθεσία του ανηλίκου από την αιτούσα, ενόψει του πραγματικού συμφέροντος αυτού. Αντίστοιχο, μεταξύ της αιτούσας και του υιοθετούμενου υπάρχει η απαιτούμενη διαφορά ηλικίας, όπως ορίζεται στο άρθρο 79 του Οικογενειακού Κώδικα Βουλγαρίας. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η αιτούσα οδηγήθηκε στην απόφαση της υιοθεσίας του φυσικού τέκνου του συζύγου της από παιδοκεντρικά κίνητρα, καθώς η ιδιαίτερα έντονη επιθυμία της να μεγαλώσει ένα παιδί δεν ατόνησε, αντίθετο μάλιστα το ενδιαφέρον της για τα παιδιά παρέμεινε αμείωτο, εξαιτίας του όποιου επήλθε συζυγική αρμονία μεταξύ των συζύγων. Η αιτούσα και ο σύζυγός της είναι ικανοί προς δικαιοπραξία και η οικονομική τους κατάσταση είναι καλή, δεδομένου ότι ο σύζυγος εργάζεται στην και η αιτούσα σύζυγος του εργάζεται ως υπάλληλος του με καθαρές αποδοχές 1.640 ευρώ περίπου. Επιπλέον, η αιτούσα έχει στην κυριότητά της ένα διαμέρισμα ορόφου στο Αγρίνιο επί της οδού αρ. ..., που αποτελεί τη συζυγική οικία και ένα οικόπεδο 500 τ.μ. περίπου, που βρίσκεται στη θέση «.....» (.....) του οικισμού Δήμου Αγρινίου και το 1/3 εξ αδιαιρέτου ενός οικοπέδου 663,6 τ.μ. με λιθόκτιστη οικία στην ίδια περιοχή, τα οποία απέκτησε λόγω γονικής παροχής. Επομένως, η οικονομική τους κατάσταση είναι τέτοια που μπορεί να εξασφαλίσει άνετη διαβίωση στο υιοθετούμενο τέκνο. Εξάλλου, η αιτούσα έχει άμεμπτο ποινικό παρελθόν. Η φυσική δε μητέρα του προς υιοθεσία τέκνου μετά τη γέννηση αυτού, όπως προαναφέρθηκε, παρέδωσε αυτό στον φυσικό του πατέρα και στην αιτούσα σύζυγό του, ανέλαβε δε την υποχρέωση να δηλώσει τη συναίνεσή της στην υιοθεσία του φυσικού της τέκνου, την οποία έδωσε με τις υπ' αριθμ. .../10-5-2016 και .../27-7-2016 συμβολαιογραφικές πράξεις της Συμβολαιογράφου Αθηνών ..., μετά τη συμπλήρωση τριών μηνών από τη γέννηση του ανηλίκου (άρθρα 1550, 1551, 1552 εδ, ε', ΑΚ, και άρθρο 89 παρ. 2 Οικογενειακού Κώδικα Βουλγαρίας που προβλέπει κατώτατο όριο τις τριάντα ημέρες). Η φυσική μητέρα του προς υιοθεσία τέκνου, λόγω της οικονομικής της ανεπάρκειας, καθώς δεν έχει μόνιμη και σταθερή εργασία, δεν είναι σε θέση να αναθρέψει το τέκνο της και να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του γονεϊκού ρόλου της, καθώς ήδη με δυσκολία συντηρεί τον εαυτό της αφού δεν έχει μόνιμη κατοικία στην Ελλάδα και συχνό αλλάζει τόπο κατοικίας.

Ενόψει των παραπάνω και λαμβάνοντας υπόψη και τη θετική εισήγηση της κοινωνικής λειτουργού που διενήργησε την απαιτούμενη κοινωνική έρευνα, κρίνει ότι ενόψει της προσωπικότητας, της υγείας, της οικογενειακής και οικονομικής κατάστασης της αιτούσας και του υιοθετούμενου, καθώς και της αμοιβαίας ικανότητάς τους προσαρμογής, η υιοθεσία είναι προς συμφέρον του υιοθετούμενου τέκνου και θα αποβεί προς όφελός του (άρθρα 1542 εδ. β', 1558 ΑΚ και 97 παρ. 2 του βουλγαρικού Οικογενειακού Κώδικα), επιβάλλεται δε από λόγους ηθικούς και κοινωνικούς, καθώς έχει δημιουργηθεί μια οικογενειακή σχέση μεταξύ του ανηλίκου και της αιτούσας, αφού η τελευταία το ανατρέφει από τις πρώτες ημέρες της ζωής του, η σχέση δε, αυτή χαρακτηρίζεται από το συναισθηματικό δεσμό και την ψυχολογική ένταξη του υιοθετούμενου τέκνου στο περιβάλλον της υποψήφιας θετής του μητέρας. Επομένως, η τυχόν απομάκρυνση του ως άνω τέκνου από το ασφαλές

οικογενειακό και κοινωνικό περιβάλλον αποδοχής, αγάπης, στοργής και θαλπωρής, στο οποίο έχει ήδη εισέλθει και εγκλιματιστεί, θα ήταν αντίθετη προς το συμφέρον του, το οποίο, σε κάθε περίπτωση κρίνεται περισσότερο άξιο προστασίας, δεδομένου ότι είναι επιβεβλημένη η σταθερότητα και η συνέχεια στις συνθήκες ανάπτυξης του ίδιου. Συνεπώς, συντρέχουν όλες οι νόμιμες προϋποθέσεις κατά το ελληνικό και βουλγαρικό δίκαιο, οι διατάξεις του οποίου εφαρμόστηκαν ως προς το υιοθετούμενο και οι οποίες δεν προσκρούουν στα χρηστά ήθη ή την ημεδαπή δημόσια τάξη (άρθρο 33 ΑΚ). Πρέπει, ακολούθως, να γίνει δεκτή η αίτηση και ως βάσιμη στην ουσία της κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ θετό τέκνο της αιτούσας το ανήλικο, αβάπτιστο, άρρεν τέκνο που γεννήθηκε, στην Αθήνα την 23 Απριλίου 2016, φυσικό τέκνο του του ..., συζύγου της αιτούσας, και της ... (...), Βουλγαρικής υπηκοότητας.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε στο Αγρίνιο την 6 Μαρτίου 2017 και δημοσιεύτηκε στο ακροατήριο του στον ίδιο τόπο σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση την 27η Μαρτίου 2017.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ